

(Sonja og Christian, et modent ægtepar som just har fejret kobberbryllup, er ude at spadserer på Sydhavnstippen med Plet, en dansksvensk-gårdhund. Lidt borte står en meget skeptisk lama som hedder Ulla og tænker på det lamaer nu tænker på: længslen efter de højeste Andeshjerger, kondorer, masser af kondorer, og ikke mindst de forbandede alpakaer. "Hvad laver de alpakaer her?", tænker Ulla. Og ja, hvad laver disse forbandede alpakaer her, disse parodier på lamaer, i en indhegning på Sydhavnstippen? Ulla er ved at gå ud af sit gode skind.. Plet og Ulla udveksler blikke der siger ting som: "du skal ikke tro du er noget", og, "slap du bare af fister", og, " jeg vil skide dig et stykke", blandet med lidt ængstelighed, nok mest fra den lille Plet)

Sonja: da jeg var yngre, især som barn, var der mange ting der gjorde mig ængstelig, nogle gange ligefrem bange

Christian: det kender jeg godt

Sonja: som 7-8 år gammel var jeg pænt bange for en grøn slimet fyr, en klat af en art, som jeg havde stødt på i et afsnit af sci-fi-serien Dr. Who fra 70erne. Det er faktisk først for nylig at jeg har valgt at gensætte klippet på Youtube. Men den grønne fyr var slet ikke så slimet og grøn på den måde jeg huskede det, det var mere sådan helt RGB-grøn, sådan ta-dang-grøn

Nå men jeg var altså bange for den der fyr... når man bruger ordet fyr på vestjysk kan det betyde hvad som helst. Altså en fyr er ikke nødvendigvis en mand. Nå, men jeg turde ikke gå de par hundrede meter alene ad grusvejen til og fra skolebussen, jeg var bange for at den grønne slimet fyr ville komme og tage mig, selv i fuldt dagslys, så min far måtte følge mig hver dag frem og tilbage til og fra. Han var i øvrigt tidligere sømand på invalidepension, så han var hjemmegående meget af min barndom

Christian: indtil jeg var tyve havde jeg aldrig set en gyserfilm. Der var noget med en sort/hvid film med en mumie som jeg kun så det første par minutter af. Men både i tegneserier og bøger styrbadede jeg i horror. Men film var helt no-go. Den første film jeg så var The Shining som jeg så som tyveårig gennem fingrene

Sonja: der var i øvrigt en tidligere episode, hvor angsten overvældede mig. Jeg var som helt lille i legestue med min mor. Der var sådan nogle orange hoppebolde med øjne og ører man kunne holde i, som jeg så hoppe rundt på. Men der var hele tiden en anden lille pige der fulgte efter mig!! Jeg var rædselsslagen, hvad ville hun mig? Så jeg hoppede på livet løs, hoppede for at slippe for hende. Men hun misforstod åbenbart mine signaler og tog det i stedet som en opfordring og blev ved med at hoppe efter mig, grinende. Jeg var som i en mareridtsstilstand. Det kunne da umuligt være noget godt. Så der kom jeg aldrig hen igen. I det hele taget var jeg nok et barn der syntes at verden var stor og farlig, og mine forældre gjorde ikke meget for at ryste mig i den tro

Christian: jeg kiggede efter uhyrer, måske var det hekse?, bag dørene når jeg gik ind i et rum hvor der ikke var andre. Jeg trådte heller ikke på stregerne mellem fliserne. Og hver gang jeg tog en tår vand skulle jeg spytte en smule ud som offer til den Store Havslange. Måske var det godt at jeg aldrig har fortalt nogen om de her ting før nu. Det var nok ting jeg skjulte lidt. Mine forældre var nok mere typen med at man skulle tage sig sammen, der var ikke meget jeg fik lov at slippe for. Den eneste gang jeg har konsulteret en psykolog, i øvrigt, sagde han at jeg skulle tage mig sammen. Det virkede bekendt, så det prøvede jeg på

Sonja: virkede det?

Christian: måske. Måske var jeg bare for en gangs skyld i stand til at gøre hvad der blev sagt uden at problematisere det. Men jeg har nok ikke være specielt ængstelig som barn. Mange af de ting der frastødte mig var samtidig de ting jeg havde en oprigtig glæde ved. Der er den der historie i sjette klasse på vej på skitur, hvor jeg efter en munter og søvnløs nat på Oslobåden, faldt i søvn på hotellet lige før aftensmaden. Jeg vågnede mens jeg spiste tomatsuppe, jeg havde drømt at jeg var en vampyr der fik blodsuppe, så ned røg den. Siden har jeg spist suppe som jeg indtil da havde nægtet at røre

Sonja: sjovt at du er så fascineret af det der splat når du samtidig med du er ikke så glad ved det der døds noget... tanken om at blive svækket af alderdom får angsten frem i dig gør den ikke?

Christian: jeg vil ikke tale om det

(en duft af æbler der er modne, snart rådne)

Sonja: jeg tjekkede også for væsner under sengen. Eller mere præcis har jeg godt kunne finde på at gøre det indtil for ikke så mange år siden. Det er ligesom gået over. Måske er jeg blevet kureret? Det overnaturlige er blevet ufarlig for mig efter det endnu engang er blevet moderne. Speciel indenfor kunsten har man ikke kunne spytte for længsler efter det uforklarlige, dæmoner, alt muligt der kan smides ind under en hat man kan kalde "det spirituelle". Virkelige menneskers opførsel er tit uforklarlig nok for mig. Men dengang oplevede jeg, med lange mellemrum, en fornemmelse af ikke kunne røre mig, at der var noget i rummet, af ikke at være hverken vågen eller at sove, en truende tilstand af mangel på kontrol måske. Jeg har i øvrigt ikke kontakt til noget eller nogen overnaturligt, det er jeg rimelig stone sure på. Det er en ret vigtig detalje. Og det er nok lidt vildere end hvis jeg var overbevist om at de eksisterede. En nat på min efterskole blev Kirsten besat ... alle eleverne var rædselsslagne og læren var i tvivl om det var lægen eller præsten der skulle ringes til. Senere på året fik jeg stjålet mine trusser og mit OMA vaskepulver. Jeg sporede mig frem til tyven via lugten ... jeg fandt mine trusser og mit vaskepulver skjult i en skunk på Kirstens værelse. Hun havde det vist ikke helt nemt derhjemme.

Christian: jeg havde som barn den der fornemmelse når jeg skulle sove, af at befinde mig et sted hvor alt var uendeligt meget større end mig selv, af at jeg ingen betydning havde, at jeg var et fnug. Jeg er nogenlunde sikker på at der findes spøgelser og dæmoner og jeg er ret opmærksom, for tiden i hvert fald, på muligheden af at vi til gengæld ikke findes. Eller det er jeg ikke, nogen af delene. Men begge muligheder er tilstede samtidig i mit hoved: at vi findes og ikke gør det. Begge dele forklarer noget som den anden mulighed ikke kan. Måske skulle jeg bare holde min mund. Men spøgelser er ok. Det har ikke så mange konsekvenser hvis de findes, andet end at det giver muligheden for at vi ikke findes

Sonja: nu vrøvler du vist eller er du tilhænger af at vi lever på indersiden af jorden?

Christian: givet vis, men nu må du ikke friste mig, min verden er blevet vendt på hovedet nogle gange med tiden, så indersiden af jordkloden er fin med mig. Men tænk hvis vi bare er en drøm andre drømmer...., ingen herrer, ingen slaver

Sonja: det tordner

(vi passerer en flok meget stenede og meget glade unge mennesker med masser af tatooveringer. De hilser henført mens de spjætter til deres technomusik. Dakadadakadadaka siger musikken. Deres ven er død i en motorcykelulykke og de sørger behørig og værdigt)

Christian: du fælder tit en tåre når der er noget i flimmeren der er sørgeligt, især hvis det involverer mislykkede og alkoholiserede fædre. Første gang jeg så det ved selvsyn var da vi havde lejet filmen Bænken lige da vi var blevet kæresten. Noget med en temmelig alkoholiseret far der prøver at gøre bare en lille indsats. Vist noget med at lave en middag til en datter? Og det går bare ikke. Han skuffer og fejler og alt er forfærdeligt på en meget hverdagsagtig måde. Og du sidder og tuder og jeg aner ikke hvad jeg skal stille op. Jeg vidste simpelthen ikke hvad det gik ud på den gang

Sonja: jeg har da også set dig knibe en tåre til bl.a. Casablanca.... Min far var alkoholiker, kok og begik selvmord og min familie var det man nu kalder en nomadefamilie, der fortløbende flygtede fra min fars rygte og regninger. Men det ved du nu og ikke den gang. Det der med fortællinger der går ind og piller ved det der med mislykkede fædre, det betyder simpelthen bare rigtig meget på et meget konkret niveau for mig. Der er helt klart et underskud af lignende fortællinger om underklassen, mislykkede forældre er alle steder i litteratur og film, men rimelig sjældent om underklassen. Fortællinger er den måde vi forstår vores verden på og når ens erfaringer ikke rigtig er repræsenteret i verden føler man sig irrelevant. Har man overhovedet lov at være her, eksisterer man overhovedet? Sådan kan man godt føle det i kunstverden. Det er temmelig meget et københavnsk middelklasse foretagende hvor alle har gået i gymnasiet, hvor alle har præcis den samme horisont og præcis den samme viden. Og hvis de ikke er en del af klubben fra fødslen, ser de det som deres opgave

at blive det. Det er mere end nemt at føle sig ekskluderet, når man gerne vil snakke om noget andet ud fra andre typer erfaringer osv.

Christian: folk i kunstverden har frygtelig dårlig smag. Deres smag er så frygtelig forudsigelig. Forudsigeligheden er nok det der irriterer mig mest. Gad vide hvor mange der vil indrømme at de læser fantasy eller ser porno som andet end en slags kitsch eller guilty pleasure eller ”research”?

Sonja: rolig nu

(en duft af hvidtjørn og brombær passerer hinanden på tværs af årstiderne)

Christian: jeg tror jeg skal omformulere det. De fleste ser det som en fejl at de ikke har læst James Joyce eller noget andet af det der moderne klassiske noget. Det folk glemmer er at hvis de overhovedet skylder nogen det, er det dem selv og ingen andre. Det irriterer mig grænseløst at dannede folk undskylder den ene eller den anden undladelse overfor mig. Mig rager det en papand. De skulle heller undskylde at de læser Jonathan Franzen i stedet for vampyrromaner hvis det er mig de henvender sig til

Sonja: hvem er Jonathan Franzen?

Christian: en du ville hade

Sonja: uha da, det er godt du sådan kan redde mig

(en flok får står og tigger på stien. ”Giv en almisse gode herre”, siger et får. ”Forbarm jer over os”, siger et andet får. Lederfåret har lidt mere værdighed, ikke meget, men lidt: ”se på os”, siger det, ”hvad skal der blive af os. Kan i fortælle os det, spørger jeg”, sagde fører fåret. Sonja og Christian svarer at de ikke aner om man kan købe deres kød nogen steder eller om de bare får lov til dø af ælde. Fårene bræger fortvivlede)

Sonja: skal vi ikke snakke om mad i stedet?

Christian: du mener vi skal hakke lidt veganere?

Sonja: noget i den stil. Nu er vi godt nok gået lidt i stå, men ellers har der været en årrække hvor vi grundigt har udforsket den udmærkede servering der går under navnet Stjernes kud

Christian: ja, den går man sjældent fejl af

Sonja: det ved jeg nu ikke. Det er ikke sjældent at der enten bliver sjusket med det, eller værre, at kokken bliver kreativ. Kan du huske Stjernes kud - det vi fik serveret på hotellet i Varde, der hvor vi besøgte min fars grav? Der var jo sådan set ikke noget galt med det rent teknisk, det var som is med lakrids i, eller marinerede sild med wasabi, variationer man ikke gider

Christian: det minder mig om Jimmy og Renésangen Stegt flæsk med persillesovs. Hvor drengene og deres far brokker sig over at moren vil servere moussaka, for hun har da lige været i Grækenland, og de vil meget hellere have stegt flæsk osv.

Sonja: det er absolut ikke det samme. Det er forskellige retter fra helt forskellige veldefinerede køkkener. Drengene er bare kræsne og konservative. Til gengæld, det her med at være kreativ oven på en veldefineret tradition er noget mærkeligt misforstået rod. Lidt som det der med når folk opfatter det der med religioner som en rodekasse hvor du selv kan gå ind og vælge det du synes er lækkert og så ignorere resten

Christian: ja, det tror du ikke meget på

Sonja: nej! Det er fanme inkonsekvent. Det er at glemme at religion, og spiritualitet, som er det nye dyre ord for det samme, er en del af en lang historie hvor alle har blod på hænderne. Det er som Disneysjovudgaven af græsk mytologi. Som nu ellers i øvrigt er meget sjov....

Christian: jeg var matematisk i gymnasiet, så Disney er cirka min indgang til den sag. Det er i øvrigt sært at det ikke er obligatorisk i folkeskolen. Det er vel nærmest det eneste der er relevant for noget som helst af det man kan lære i en skole...

Sonja: der var heller ikke meget oldævl på kokkeskolen

(Tippen looper, hvis det ikke allerede er gået op for læseren. Den gentager sig selv og minder på den måde om det tusindårsrige vi lever i. Det er uendelig idyllisk og smukt indtil man møder nogle af Vogterne fra Fårelauget. Fårene er blevet brugt som en meget tynd undskyldning for at udrense alle dem der brugte Tippen før fårene: ravere, hjemløse, migrantarbejdere, hundeejere, flippercampister osv.. Men Sonja og Christian holder stand, og går her troligt hver dag med Plet. Om ikke andet, så bare for at være i vejen og være irriterende)

Christian: nå men mad, før Krisen inviterede Wallner på julefrokost på bl.a. Noma. Der var et år en servering de kaldte flæskesteg: en lille klump kød man skulle spise med dolk. Maden var rigtig rigtig god, men den der detalje med at de kaldte det flæskesteg og det der med dolken, det var fanme åndsvagt og mindede mig faktisk en del om Stjerneskuddet fra Varde, som jeg ikke var lige så kritisk overfor som dig. Men jeg tror faktisk vi er enige om at man nok lige så godt kan finde på noget helt nyt i stedet for at fukke med noget fungerer. Kan du huske turen på Geranium som en ven gav os til min 50 års fødselsdag her for et par år siden?

Sonja: jo tak, der fik den da godt nok så hatten passer med dannet spas for borgerskabet

Christian: sådan kan man godt formulere det

(alt er hvidt nu. Plet forsvinder snart i sneen, snart i æbleblade. Himlen er blygrå og man aner at gastårnet, turkis og hundrede meter højt, engang har stået over ved Gammel Køge landevej, det runger gennem vinteren at det faldt. Lars Seier kommer dansende nogen ind fra højre)

Sonja: jeg synes det var en del i overkanten med tjenerne der bevægede sig synkront rundt om bordet

Christian: det gjorde også mig en anelse utryg. Men al det der årgangschampagne vi fik i starten!!!

Sonja: det kan man ikke få for meget af. Men de der frysetørrede ting der smagte af teposer, what??

(en duft af hybenrose)

Christian: du er godt nok svær at stille tilfreds når vi er ude og spise. Men var det ikke meningen vi skulle hakke på veganere? På de sidste par hold jeg har undervist på Vera (daghøjskolen for kunst og design) har det været op mod halvdelen der har været veganeragtige, og den samme halvdel er altid uden undtagelse sådan lidt spirituelt trylleagtige. Men jeg tænker at det går over om et par år. Det var det samme i startfirserne. Der var det heller ikke til spytte for kikærter og tarotkort

Sonja: det er ikke vegetarmaden i sig selv der irriterer mig. Det kan jo være vældig mums. Det er de der korrekthedskulturer der altid følger med når Det Kreative Potentiale får et flip med et eller andet fuldstændigt tilfældigt. De pisser mig af så det gør noget

Christian: er det her noget der har noget med kunst at gøre? På en eller anden måde lugter det her lidt af et statement

Sonja: det ved jeg ikke rigtigt. Mad er mad og kunst er vel kunst eller hvad?

Christian: jeg tror mit svar vil variere fra dag til dag. Jeg tror min grundindstilling er what ever gets you through the night. Ham der kokken i Varde kedede sig måske bare

Sonja: han var nok nærmere provinssnobbet. Sådan lidt fin på den og at det sandelig ikke skal være for bonderøvsagtigt og jeg skal komme efter dig. Hotellet er det fine sted i byen hvor tingene ikke skal være for kroagtige. Provinsborgerskab du ved

Christian: næ det ved jeg ikke så meget om. Jeg kender til gengæld en del til Københavnerborgerskabet. Sure damer med blå hår og rulamsfrakker, hipstere, liberal alliance, alt muligt bøvl og snob. Der er en grund til at vi gemmer os her ude i Sydhavnen. Men stadigvæk, har de her ting der

irriterer os noget med kunst at gøre? Har lamaerne og fårene på Tippen noget med stjernes kud at gøre?

Sonja: de to ting har helt sikkert noget med hinanden at gøre. Det der stjernes kud i Varde og de frysetørrede teposer på Geranium og fårene og lamaerne på Tippen handler i den grad om at positionere sig selv ved at skubbe andre væk. Når det der var før skal erstattes af noget nyt tages der ikke hensyn til det der var før. Fårene og lamaerne på Tippen har skubbet alle de gamle brugere af stedet væk for at en gruppe selvretfærdige tåber kan lege fåreavlere. Stjernes kuddet i Varde er tegn til bonderøvene i Varde om at de skal holde sig fra hotellet. Og Geranium er bare Geranium

Christian: før var folk bare her ude, de var ikke ”brugere” eller noget andet klientgørende, men det er der bestemt lavet om på. Men nu begynder vi at nærme os kunsten. På det punkt ligner kunsten de her ting. Jeg vil nok sige især når danske kunstnere i Danmark laver kunst på engelsk, så er signalet rimelig tydeligt: skrid bonderøve. Og ikke mindst når alt det der uendeligt indforståede akademiske sludder til stadighed bliver drysset som et lag af lakridspulver henover værkerne for at få dem til virke up-to-day. Men gad vide om der ikke er en pointe i det med klientgørelse, også indenfor billedkunsten?

Sonja: jeg bryder mig ikke om lakrids i mad.... Klientgørelse af kunstpublikummet? Måske

(en duft af får. Som duften af en våd sweater på en atomkraftmodstander. Vi hører et par Jacoform sko sjoske gennem mudderet. Lyden svinder på samme måde som håbet for os alle gør. Det bliver en lyd vi snart vil savne inderligt)

Christian: som trend er lakrids virkelig irriterende, men i enkelte retter er det nu helt OK

Sonja: man kan også blive så openmindet at minden flyver væk

Christian: det har du læst i en bog

Sonja: såså

Christian: men selvfølgelig kan man blive for openmindet, men alt det her med at kunstmoderne skifter har ikke så meget med åbenhed, som med magt og forbrug at gøre og så er vi i Varde igen. I øvrigt regner jeg mig selv for halalhippie

(mens trekløveret er totalt openmindede passerer de en flok ornitologer der står i tæt kreds om en lille jordfarvet fugl der forfjamsket har stået det samme sted på stien i flere dage nu. De fotograferer og betragter alle sammen fuglen gennem kikkerter på få meters afstand. De danner en beskyttende ring af Fjällräven. Plet snuser lidt til dem. De lugter lidt forkert. Det er som om de ikke er tilstede. Måske findes de ikke når det kommer til stykket?)

Sonja: nemlig. Det er nok derfor at jeg er skeptisk hver gang moderne skifter. Man kan ikke lade være med at tænke på hvis interesser der nu varetages. Hvem der nu skal holdes udenfor før positionerne står tydelige frem. Det ender altid med at der er nogen der skal kanøfles før man selv ser godt ud.

Christian: så må jeg har trynet nogle stykker gennem årene. Som jeg har nævnt før var jeg en frygtelig arrogant ung mand som i min selvfedme formodentlig har pissert en del mennesker op og ned af ryggen. Jeg bilder mig ind at det er gået over. Måske er det en ungdomsting man skal igennem hvis man bare får fligen af succes. Når man har undervist så mange år som mig har man alligevel fået oplevet en del arrogante unge mennesker. Så jeg har haft noget at spejle mig i og aflære af

Sonja: tja, jeg har vel også mødt nogle stykker med tiden

Christian: du har aldrig selv været arrogant?

Sonja: nix

Christian: hmmm

Sonja: jeg trækker jyekortet i stedet og spiller gerne, lidt mere, bonderøv hvis det er nødvendigt. Det er vel på en eller anden også arrogant, men ikke på den måde du kan fyre af når du er i det humør

(en flok hipstere er i gang med at skamklippe havtorn til tonerne af blød jazzhouse fra et soundsystem i en cykelvogn mens de spiser økologiske kiks og siger urimelige ting)

Christian: for lige hurtigt at vende tilbage til det der med klientgørelse af publikum til kunsten, så er det vel det der sker i oplevelsesøkonomien?

Sonja: det kan man vel godt sige

(en bulgarsk migrantarbejder kigger ned i jorden mens vi passerer ham)

Sonja: vi har snakket en del om virkeligheden og kunsten gennem årene. Om at kunstværket skal pege på noget andet end sig selv og kunstinstitutionen. Måske kan kunstværket ikke pege på andet end noget andet end sig selv? Måske er forestilling om kunst for kunstens skyld bare noget pjat der ikke kan lade sig gøre?

Christian: det er vi nok rimelig enige om når det gælder vores egne ting, sådan på det overordnede plan. Men alligevel er der jo nok nogle klare forskelle. Jeg kan f.eks. godt blive i tvivl om at verden er andet end en illusion. Ikke hele tiden, men tit nok til at det har en indflydelse på hvordan jeg tænker. Ting er for foranderlige til at jeg føler jeg har fast grund under fødderne. På den måde bliver fiktionen meget vigtig for mig. Men kunst for kunstens egen skyld, eller hva fan man nu skal kalde det, selvrefererende kunst? Kunst-på-kunst?, det giver jeg i sidste ende ikke så meget for som forestilling. Ting er altid en del af noget andet

(en svag duft af middelklassens selvforbrug strejfer vores næsebor: en let branket selvretfærdig duft. Vi kender den der hjemme fra)

Sonja: kan du huske den engelske tv-serie Ashes to Ashes? Den er en skøn blanding af socialrealisme, tryllemystik, bad attitude og totalt kool biler og musik

Christian: den var du godt nok særlig pjattet med. Men superkool var den. Og den der blanding af socialrealisme og det overnaturlige, eller hvad man nu skal kalde det, er også lige vand på min mølle. Og at den samtidig var sjov var jo bare en bonus. De kan noget de der englændere. Især deres måde at caste på er jeg vild med

Sonja: især karakteren Gene Hunt, spillet af Phillip Glenister, og hans Audi Quattro. Mere bad bliver en psykopomper ikke. Hans rolle med at fragte de døde til dødsriget er aldrig castet bedre

Christian: ja, det er ikke tit jeg bliver jaloux på en fiktiv figur. Englænderne er i øvrigt også gode til at caste midaldrende kvinder så man bliver lun i buksen. Men vigtigst for mig er historien om at vi ikke ved hvilken konsistens virkeligheden har, om den overhovedet er virkelig i en mere klassiske forstand. Men denne nye blævrende virkelighed kan alligevel gøre ondt, man kan slå sig på den uanset hvor fiktiv den er. Det gav mening for mig på et ret fundamentalt niveau

(i horisonten passerer en flok zombier. Det er resterne af Color Run. De kødeliggør, på en ret rådden måde, oo'erne. De er den rådnende lyd af en fitnessdj der afsindigt skingert skriger: hva så, er i friske? Brænd det fedt i udøde!!! Det er 00'erne, det er friværldi, det er nocarb, det er tusindeårsriget)

Sonja: med min opvækst i en nomadefamilie præget af druk i Vestjylland, kan jeg godt føle at mine erfaringer er fiktive. Det er ikke en type erfaring som jeg ser brugt som udgangspunkt for fortællinger særlig mange steder, det skulle da lige være i sketchshowet Turbomodul der har kørt to sæsoner på Zulu. Det er virkelig vildt og sært. Det er ellers altid det sædvanlige middel- og overklassehalløj. Så den der uvirkeligheds-fornemmelse Ashes to Ashes er præget af giver god mening. I serien lider de under at der ingen der kan fortælle dem hvem og hvad de er, at de er døde. Det er lidt den samme fornemmelse jeg kan have når der ingen fortællinger er om min verden. Det er nok derfor jeg fortæller de historier jeg gør

Christian: det giver god mening. Omvendt kan man vel sige at jeg

fortæller de historier jeg gør for at slippe uden om de tonsvis af historier der er om storbymiddelklassen som jeg kommer fra. Jeg har det fuldstændigt modsatte problem: jeg kan ikke se mig selv for alle de andres fortællinger om min verden som hober sig op. En eller anden har, for en menneskealder siden, kaldt mig for a rebel without a cause. Den definition af mig holder vel stadig og jeg tror den bunder i et ubehag ved at alt allerede var fortalt på mine vegne. Så mit oprør har bestået i at fortælle fortællingerne, bare lidt anderledes

Sonja: ja, mit har bestået i overhovedet at fortælle. Jeg har tit fået at vide at sådan noget som min opvækst kunne man ikke lave fortællinger om i kunst. At det var uæstetisk, lige frem grimt

Christian: folk er nogle spader. Og ud over det, er der ingen der gider at høre om andet end sig selv. Det er nok min erfaring. Når man hører på de borgerlige fjolser og deres udlægning af fattige mennesker og hvad det handler om, snakker de kun om sig selv. At høre på en som Asger Aamund belære arbejdsløse er et langt mig mig mig. Det er gyseligt. Han læser for mange regnskab og ser for lidt ordentlig kunst, han er grundlæggende uoplyst

Sonja: du mener han skulle se sådan noget kunst som vi to laver?

(solen eksploderer over Avedøreværket. Himlen er lilla og orange og alt står uendeligt skarpt. På vandet ligger efterårstrækket og skræpper og pipper og kvidrer og snadrer med tusinde forskellige næb. De padler rundt og rundt og rundt. Det er Det Store Pip. Senere er der kun Blishønsene der ligger i deres store mystiske cirkler som langsomt drejer sig om sig selv hele vinteren. Vi er tilskuere til det hele: solen, himlen, fuglene og årstiderne)

Christian: jeps, men ud over os to, hvad er ordentlig kunst så for en størrelse? Hvad angår mig synes jeg at jeg har fået relativiseret mit syn på kunst lidt rigeligt af at undervise i så mange år som jeg har. Jeg bliver hele tiden nødt til anlægge en vinkel på tingene som ikke drejer sig om min egen smag, præferencer eller hvad man nu kalder det. Jeg har set alt for mange biennaler og megautstillinger og kæmpemuseer. Jeg afskyr

Venedig i øvrigt, ét besøg i den byen er mere end rigeligt. Det eneste jeg rigtigt kan komme i tanke om lige i øjeblikket som hidser mig op er Egon Schiele. Samtidskunsten er druknet i biennalecirkusset, i messecirkusset, i massebegivenheden. Det ærgrer mig at jeg omkring år 2000 opgav min boykot af megaudstillinger. Før det havde jeg aldrig været på en biennale. Men det er lidt svært at gennemføre boykotten når jeg underviser. Men jeg skulle have insistere. Man bliver overvældet af den rene mængde på de udstillinger, det er alt for meget powerplay. Der bliver brugt alt for meget energi på at sætte dagsordnen, måske skal folk holde op med at sætte dagsordner, alt bliver sgu så totalitært

(en brændende knallert står smukt mod vinteraftenhimlen)

Sonja: nu synes jeg du er sart. Vi har set en frygtelig masse god kunst på de udstillinger. Personligt synes jeg Venedigbiennalen er sjov med alle de nationale pavilloner. Det er dejligt urent. Det ved jeg du også synes. Det bliver meget tydeligt at kunsten er præget af de lande kunstneren kommer fra. På en ret direkte måde dementerer de nationale pavilloner forestillingen om en international kunst. Det der internationale er en fis i en hornlygte, det er en løgn, en kommerciel fidus, domineret af kunstnere med en masse stil men uden særpræg og individualitet. Det kvalificerer dem til at blive cirkuleret i en uendelighed i det her lukkede kredsløb uden at berøre verden overhovedet

Christian: det er det jeg mener. Måske skulle jeg bare sætte mig over i et hjørne og dyrke min særheder

Sonja: måske, men du kommer ikke for meget ud i forvejen. Når du ikke underviser kan der gå uger uden du snakker andre end mig, Asger og hunden

Christian: tjaa, lidt indelukket bliver det da en gang imellem. Jeg er også lidt misundelig på jeres operation her nede på Sydhavnen station. Mest kontinuiteten i det, at i ikke bare gav op da den toårige opstartbevilling fra Kunstfonden løb ud

(det hele er blændende hvidt nu, af blomster, de første rigtige dufte som

ikke er brænderøg i fem måneder)

Sonja: kontinuitet giver helt klart mening. Lige som den forskellighed vi har som kunstnere giver mening. Hvis vi har et program er det forskellighed og kontinuitet. Det er virkelig opmuntrende at have en ramme for det. Nogle gange kan det der med at lave kunst godt virke meget ørkesløst. Det stopper jo for helvede aldrig. Det bliver bare ved og ved, og når man som mig ikke har haft de der kæmpestore succesoplevelse hvor publikum har givet stående applaus, så har man brug for en ramme til at give energi. Og det gør Sydhavnen station. Og så synes jeg ikke mindst at der en gang imellem bliver vist nogle rigtig gode udstillinger her nede. Christian Christensen barndoms erindringer fra forrige århundredeskifte "En rabarberdreng vokser op" og den syndikalisme han snakker om er en inspiration for mig. Det der med ikke at blive levebrødspolitikker. Måske skal man heller ikke være levebrødskunstner?

Christian: i har i hvert fald det til fælles at ikke mange af jer rigtig har gang i noget med kommercielle gallerier. Eller hvad man nu skal kalde dem

Sonja: der er nu et par stykker der har det, men det skal du alligevel ikke ligge noget ideologisk i overhovedet. Det er ikke en afvisning af salg af kunst, det er mere sådan det er faldet ud

(genfærdene af alle dem der indtil for et par år siden brugte og beboede Tippen kigger bittært på fårene som til gengæld er dødsangste. Hvad er værst: at blive udrenset eller spist?)

Christian: hvad er det bedste kunst du har set for nyligt?

Sonja: for et par år siden så vi Bedwyr Williams videoinstallation Echt på Tramway i Glasgow. Det var intet mindre end en fantastisk oplevelse. En rømmet bus, røgkanoner og en videoprojektion vist fra bussen og man sad på kufferter der var læsset af bussen. Historien i videoen er et portræt af Wales efter en eller anden slags katastrofe eller opstand. Det er en voldsom og mærkelig syret historie der både giver mening og ikke mening. Den veksler mellem skarp satire og deciderede vanvittigt sjove meningsløsheder, med en stor gæld til Monty Python. Det er et af den

slags kunstværker som jeg er misundelig på. Jeg viste det sidste år på Vestjyllands kunstpavillon hvor jeg arrangerer samtidskunstdelen af udstillingerne i 2015 og 16. I det hele taget var kunsthøstfestivalen i Glasgow rigtig fed det år. Der var alt lige fra de allermest skoddede og uambitiøse kunstnerdrevne steder til virkelig top kunst. Det var virkelig en kunsthøstfestival for alvor og ikke bare endnu en biennale. Jo, også er der Jens Søndergaard som jeg fik øjnene op for fire fem år siden. Jeg ved godt han er dårlig smag, men han fanger altså Vestjylland virkelig godt og hans farver og den direkte berøring han kan have med døden er helt i top. Og helt ærligt kan jeg godt lide hans naivisme, selv om jeg godt ved det er ren effekt og maner. Det rammer mig. Men selvfølgelig er det også det steder jeg for alvor så ham første gang: i Bovbjerg og på Heltborg kunstmuseum, begge ydmyge steder der virkelig klæder hans ting

Christian: der er nok lidt rigeligt københavnerbaseret hjemstavns-maler til at jeg helt køber den

Sonja: det skider jeg på. Du kniber da også gerne en tåre når du støder på kunst fra indre by eller fra Sydhavnen. Apropos knibe en tåre kneb du i øvrigt én over en grafikserie af Käthe Kollwitz på MOMA i New York

(endnu en mor kommer kækt smilende trækkende med sine sure teenage-døtre på shetlandsponyer. Hvorfor skammer de sig aldrig?)

Christian: be my guest. Men Bedwyr! Uh, der er jeg helt med. Men ellers var det Egon Schiele sidste år i Wien der slog benene væk under mig. Især et stort gulligt maleri af en kvinde med to børn på skødet. Han er fantastisk dramatisk når han tager sig sammen og laver mesterværker og virkelig lam når han hygger sig med sin kæreste og laver vandfarver. Jeg kan godt lide kontrasten. Og der er selvfølgelig Kunstkammeret på Kunsthistorisches museum, også i Wien. Siden jeg så det første gang for femten år siden har det været en lige stor oplevelse hver gang at se hvor ufattelig dekadent kunsthåndværk kan være. Der er bl.a. nogle totalt latterlige uartigheder, drikkelegetøj i form af automater, en slags tidlige mekaniske robotter, i ædelstene og guld. De må have været så vildt dyre at producere at de har kunne ruinere en større by. Og ellers er der Jules de Balincourt. Når han maler mennesker der hygger sig udendørs gør han

det med en optimisme som jeg tror på. Men det er ved at være nogle år siden jeg så ham sidst. Ellers er det nok litteratur jeg har det mest spas med når vi snakker finkultur for tiden. Apropos vil jeg fremhæve Dullerdage af Jess Ørnsbo hvor der helt klart er nogle paralleller til Bedwysers Echt. Dullerdage er virkelig satirisk og fjollet på en meget meget vild dansk måde

Sonja: måske vi skulle vende tilbage til det man kalder popkultur

Christian: det er sgu et lidt sært begreb. Jeg har det ikke helt godt med det. Der er noget voldsomt nedladende ved det som der ikke er belæg for

Sonja: det er vel en klasseting kunne man tænke sig

Christian: ja, det og så noget andet der handler om hvordan den distribueres. Tilgængeligheden er en del af det. Du kan lave et par tastetryk på din datamat og så har du adgang til det meste af det man nu kalder popkultur. På den måde er rigtig meget af det du tidligere skulle ind på museerne og koncertsalene for at tilegne dig tilgængeligt nu. Så en del af det der bliver snobbet omkring for tiden er det hemmelige, det spirituelle og det utilgængelige, ganske som før. Det er stadig en klasseting. Finkulturen er stadig defineret ved at komme fra uddannelsesborgerskabet. Men hvor det før var en del af borgerskabets almindelse i f.eks. gymnasiet og er adgangen nu hemmelige

Sonja: hemmelige er de, men de afslører sig selv ved en lunken og halvstuderet akademisk jargon der lyder klog, men er sludder. Altså det der simulerer det akademiske men ikke er det

Da Asger og jeg var i Rom boede vi på Danske institut. Hold da op en gang snob. Det var helt umuligt for en dame fra landbokommunerne, som jeg, ikke at gøre alting forkert. Man måtte ikke køre med sin rullekuffert på gangene, man måtte da slet ikke ligge på designerplaiden på græsset og den lokale købmand kaldte de for Udlændingen, hvad er de selv? Osv.. Det var ikke noget for mig og heller ikke noget for dig kan jeg sige med sikkerhed. Men den der ting med hemmelig regler som man overtræder når man ikke har den rigtige opvækst var der ud over det hele. At de ikke skammer sig

(to unge mænd sidder og griller. De har slået lejr for natten på deres kajaktur. De er næste kamuflerede, men Plets næse har spottet deres pølser)

Christian: apropos akademisk sludder: komedien Erasmus Montanus, af Holberg, du ville elske den. Erasmus har lige været i København og studere og kommer hjem er bullshitter til den store guldmedalje

Sonja: hvis du siger det

Christian: men ellers er jeg mest optaget af mig selv som kunstner hvis jeg skal være helt ærlig. Der har været en lang periode frem til foråret sidste år hvor alt virkede lidt fjollet og tomt. Men efter jeg kom i gang med at udstillingen til Jacob Lillemoses katastrofeudstillingssted X and beyond, fandt jeg frem og tilbage til at det altid er fortællingen der driver mit arbejde. Det formelle er en effekt hos mig, en ekkopedal, en aktivering af nerveenderne. Eller mere præcist tror jeg at jeg opfatter det meste som en effekt. At insistere på den virkelige virkeligheden er en specialeffekt i min optik. Det lugter så uendeligt meget af politisk manipulation. Sådan lidt a la at det er sejrherrene der skriver historien. Jeg er i øvrigt spændt på at se hvilke nye former for undertrykkelse klimahaløjet kommer til at medføre. Det giver mere mening for mig at læse en erotisk vampyrroman for unge piger eller som jeg lige blev færdig med i nat, Boris Savinkovs Den bleggule hest, en terrorist der redegør for sit indre liv i det førrevolutionære Rusland. Det er fuld effekt, med rumklang og halløj, at læse noget som man ikke kan verificere. Begge dele er sande og mig fuldstændigt fremmede og friske og ikke kvalmefremkaldende middelklasseklaustrofobiske som f.eks. Jonathan Franzen

Sonja: nu er det anden gang du nævner ham der Franzen og jeg aner stadig ikke hvem han er

Christian: det er fjenden. Det er middelklassens hofpoet. Han er hadets mester

Sonja: du er en hård mand

(Plet har fanget en mus og er i gang med at æde den med hud og hår.)

Hun har lært de to mennesker at høre musene i græsset, men hun lærer dem nok aldrig at nyde smagen af rå mus)

Sonja: ja det med vovsen museæderi værner jeg mig sgu aldrig til

Christian: det er lidt damesart synes jeg

Sonja: kan du huske det tv-program vi så for nylig om smagssansen. Med hende der den fjolde amerikanske professordame?

Christian: det forklarede en del af de forskelle der imellem den måde vi reagerer på når vi er ude at spise. Jeg havde egentlig aldrig tænkt at menneskers smagssans var SÅ forskellig. Det lød på hende som at det er meget forskellige oplevelser på det rent fysisk plan vi har når vi smager på noget. Altså ikke noget der nødvendigvis har så meget at gøre med opdragelse

Sonja: den der pastaret med rå søpindsvin vi fik på Sicilien..... uh, det var ikke min kop te. Men det var måske også konsistensen, men smagen var voldsom

Christian: den var speciel. Men det er et af de punkter hvor jeg tror vi adskiller os fra hinanden: min oplevelse af smagsintensitet svinder hurtigt. I det hele taget kommer og går min lugtesans som det passer den. Måske er det derfor at jeg skal have ting i munden som jeg ikke aner hvad er før jeg bliver stimuleret

Sonja: måske, eller er det bare middelklassens evig jagt på vækst. Men nu skal vi lige passe på med ikke at blive alt for biologiske i vores forklaringer af verden

Christian: lige det her er nok ikke klassesamfundets skyld. Eller måske, eller nok ikke

(de kravler op fra vandkanten de har gået langs og stirrer ind til et par velbarberede herrenosser, nydeligt placeret mellem to, ligeledes velbarberede, ben. De kravler stille ned igen for ikke at forstyrre idyllen)

Sonja: apropos klassesamfundet. Det fik du da vist lige læst ind i Ghostbusters, firserudgaven, her forleden. Jeg så bare en munter diskodisning af spiritualitet. Mere light og overfladisk bliver det ikke

Christian: ja jeg så en ultraliberalists våde drøm: en totalprivatisering og kommercialisering af åndelige anliggender hvis konsekvens selvfølgelig er undertvingelse og domesticering, og i sidste ende, udryddelse af alle dæmoner. Lidt som at rydde regnskov. Hvem fanden mener for alvor at man skal udrydde alle dæmoner? Det må helt klart være noget højreorienteret noget

(Plet ruller sig under Christian og Sonjas højlydte protestråb i en rådden ål)

Sonja: det er noget vi har snakket tit om: forskellen mellem dine om mine firser. Jeg mener, der er selvfølgelig ti år imellem os, men mine firser var en del mere disko end dine. Det var vhs'ere med karatefilm, gysere, dansefilm og jukeboksen på mors kro og rafling med kunderne som 13 årig. Det var halbal med øller, lightergas, ryge Medoavate og snigerture ad bagvejene hjem på knallerten. Det var rædselsfulde jobs og lærepladser jeg aldrig blev længe på

Christian: kan du huske at Sixten fra Det jyske kunstakademi sagde, på en meget underdrevet jysk måde, at det der med erhvervsarbejde, det havde han prøvet og det havde han ikke gode erfaringer med?

Sonja: jep. Jeg ved heller ikke hvor gode mine erfaringer egentlig er

Christian: sådan var der mange der havde det i firserne og turde sige det højt. Jeg foreslår at vi hopper let og elegant hen over mine jobs i firserne. Jeg studerede og ventede på at jeg skulle blive moden nok til verden

(alt bliver mørkt, helt mørkt. Langt borte høres et resourceforløb)

Sonja: de der lærepladser og jobs var også meget lærerige. Jeg skal hverken være kok eller slagter, eller tjener, dame i huset, ekspedient, eller noget med rengøring

Christian: når man på den måde snakker om årtier er perspektiverne altid meget snævre. Det er altid noget værre københavneri og altid centreret om dem der blev en eller anden form for elite

Sonja: kan du huske ham der fra det reklamebureau, Gray, som i et eller andet tv-program tog patent på punk?

Christian: jeg er stadig traumatiseret. Mine startfirsere var en smuk blanding af sådan noget flipper/hippienoget og punk. Ikke den der fikse Gammeltorvpunk som var lige til bladene med deres hanekamme og punkergøgl, mere lidt Ungdomshus blandet med hjemmefiltede hatte og urtemedicin. Det var en meget blandingsagtig tid. Og den del af firserne slipper jeg nok aldrig. Men voksen blev jeg ikke før jeg fik børn. Der sluttede mine firsere. I 1990 i øvrigt.....

Sonja: det du mener med dine ”firsere” er at det var din ungdom?

Christian: det er det vel

(et ungt par med frisørdreadlocks og tribaltattoos ser sig forvildede omkring, skulle der ikke være en bod hvor man kunne købe tie-dyekluns her?)

Sonja: min ungdom gik med at føle mig forkert og gøre ting der ikke nødvendigvis var særlig smarte. Alle de der jobs og lærepladser f.eks.. Jeg har brugt meget tid på siden med at forestille mig hvordan man slipper, bare slipper i sådan lidt mere eksistentiel forstand. Jeg skifter lidt rundt mellem at forstille mig at blive fed, blive hjemmegående, rende rundt og være sådan lidt småbimmelim. Men af en eller anden grund får jeg mere og mere arbejde. Jeg mener, de sidste par år har weekenderne været på én dag. Det hænger ikke så godt sammen med at give slip

Christian: jeg elsker at have travlt. Ikke sådan noget stresstravlhed som du har det en gang imellem, men kunstnertravl, noget med at se frem til ting, at hele tiden have lyst til at gøre det der skal gøres. Ikke at kunne vente

Sonja: det gør jeg forhåbentlig også med de arbejdsdage jeg har. Jeg ved det faktisk ikke, men jeg har som sagt de der forestillinger om at give slip

Christian: well, vi plejer da at tage os en ordentlig fredagsbrandert og så tilbringe lørdagen med se flimmer hele dagen

Sonja: det er min redning, de der tømmermænd. Ellers ville jeg arbejde altid. Apropos fjernsyn, synes du ikke at sjette sæson af Downton Abbey er lidt tam? Vi så de første fem sæsoner lige omkring sidste jul. Måske var det ren julestemning, men nu virker personerne som rene papfigurer og plottet!!! Alle skal være lykkelige, det er jo rædselsfuldt

Christian: indtil vi stadig manglede en time af sæsonen så var vi sikker på at en eller anden vigtig person skulle dø. Jeg havde bare hele tiden troet at det skulle blive jarlen, eller måske mere butleren Carson

Sonja: ja det vil have afslutte en æra. Han er helt klart den der hænger sig mest i fortiden. Men da vi så den omkring sidste jul var jeg helt opslugt af de der totalt fjollede personer, nu er de bare dumme og rædselsfulde. Og det der med arbejderklassen der ikke kan stå sammen....

(de glider rundt i mudderet i deres dyre mærkevare gummistøvler. Himlen er ikke til at få øje på. Den er der ikke. Der er bare et mørkt hul)

Christian: jeg har meget svært ved at tro på at folk i tyvernes England som samlet flok skulle have været dårligere end mig til at flirte

Sonja: for eksempel. Den første aften hvor vi for alvor kiggede hinanden dybt i øjnene, købte du fadøl til alle andre end mig. Jeg ved ikke hvad det ligner

Christian: jeps, det er ikke mit smukkeste og mest sexede øjeblik. Men vi ser også Peaky Blinders der foregår i Birmingham, og så i tyverne, og det er en lidt anden historie de fortæller

Sonja: det er forbrydere og underklasse. De må gerne have følelser og bolle løs, eller mere præcis bliver det deres død, det er svaghed, men føle det gør de og bolle bliver der. Det kunne have været befriende hvis lil-

lesøster Edith i Downton havde slagtet storesøster Sarah med en kødøkse

Christian: det ville have været en perfekt afslutning på Downton. Jeg elsker når historier brækker over. Ikke så meget plot turns, men når historien bliver en helt anden. Lidt som det sker i From Dusk till Dawn, som nok er lidt for smart, men det var en anden film der gjorde et uudsletteligt indtryk på mig i halvfemserne, jeg kan faktisk ikke huske titlen, en cowboyfilm hvor der er en slags vampyragtig, eller måske mere igleagtig?, figur der spiser fedt, en pishtaco. Men clouet er at den første instruktør på filmen siger op midtvejs i indspilningerne og at der så kommer en anden ind. Det får filmen til at skifte fuldstændig karakter midtvejs. Den bliver væsentligt dårligere.... Men skiftet er noget i sig selv

Sonja: forskellen mellem Downton og Peaky Blinders er lidt som forskellen mellem dine og mine "firsere". Årtier, tidsånd, eller hvad man nu vil kalde det, er nok begreber der ikke giver meget mening når man zoomer ind på individet, så kan der pludselig fortælles pænt mange historier

Christian: det er som når folk snakker om at være dansk som om det er noget andet end en teknisk-juridisk betegnelse. Når man forlader sin fødeegn så bliver tingene sære. Folk kører anderledes i bil på Vestegnen end de gør inde på Enghavevej. De spiser noget andet mad i Gentofte end i Harboøre. Man bør ikke forlade sin fødeegn, man bliver bare forskrækket og utilpas

Sonja: du er vist ved at blive gammel

Christian: jeg føler mig dum når jeg kommer for langt væk hjemme fra. Bare det at man ikke kan gå en aftentur i Italien uden for byerne uden at risikere at blive kørt ned. Og de har heller ikke noget græs man kan gå på. Så føler jeg mig dum. Det er hårdt at blive set skævt til fordi man bimser rundt og lige tager en drik eller tre for mange i forhold til den lokale standart

Sonja: det var sådan jeg havde det de første mange år efter jeg flyttede til København. Jeg ville rigtig gerne integreres og jeg arbejdede benhårdt

på det og jeg havde din hjælp, men jeg havde det som en hund i et spil kegler og det har jeg sådan set stadigvæk. I hvert fald en gang i mellem når jeg møder nye mennesker. Prøv i øvrigt at forestille dig Plet forvilde sig ind på en keglebane

Christian: tja, jeg er født her og jeg har det altid som den berømte hund. Og jeg er helt sikker på at Plet, hun ville være pænt forfjamsket. Vi har opdraget hende så hun minder om os. Mere end vores tre drenge gør i hvert fald

Sonja: det er måske en illusion at tro at man nogen sinde føler man har styr på det når man ikke lige er typen der føler det fra starten af

Christian: i et eller andet omfang så kommer min nuværende usikkerhed af at jeg kender byen så rimelig godt efter 53 år. Så jeg ved at der hele tiden foregår noget som jeg ikke er en del af. Alt er så labyrinthisk og forgrenet og skjult. Jeg har mistet troen på at have et overblik og nogen indsigt har jeg slet ikke. Lige nu er mit blik rettet stædigt på min egen navle. Den ved jeg hvor er og hvad der foregår i. De unge er så forfærdeligt usikre, men samtidig så basalt uvidende om så meget at det kan ligne et overblik. Jeg var som ung i hvert fald sikker på at der var nogle hemmeligheder der snart ville blive afsløret

Sonja: det er måske bare det der med ikke at være ung længere

Christian: det var ikke så meget hemmeligheder der blev eller ikke blev afsløret, for bagved er der hele tiden noget mere og noget mere komplekst. Nej, det alderen fører med sig, hvis man holder sig til, er en række indvielser til hemmelige selskaber og ordner. Til magten og indflydelsen og pengene. Man er sikkert lige så paddedum som man plejer, men man er en del af nogle betydende netværk. Og så bliver man gammel og dør. Det er derfor man som kunstner flytter til København. Her ligger netværkerne, magtens cirkler noget tættere. Man kan rent faktisk finde frem til dem. Det kan man ikke i Haderslev. De er der simpelthen ikke for en kunstner på samme måde

(kan i så få den hund i snor, ved ikke at man skal have sin hund i snor, ved i ikke at der går får? Kan i få den hund i snor, kan så få hund i snor,

Sonja: jo, jeg husker med rædsel de dage. Jeg blev forsøgt kuert af den måde som de dominerende og meget selvretfærdige forældre ”kommunikerede” på forældreinfraen. Der var f.eks. den der episode da jeg ikke ville, ikke havde tid til at tørre hår på deres små piger efter svømning, eller nok bare syntes at det var noget pjat at vi forældre skulle tørre hår på ungerne, hvor de truede med at udelukke Asger fra svømning. Hvorfor kunne de ikke tage en hue på? Ville deres dyre frisure krølle, havde ungerne ikke selv lært at holde på en hårtørner? Hvorfor skulle det gå ud over min søn. De skulle skamme sig over at snakke på den måde

Christian: der var mange andre forældre der havde det som dig, ved jeg. Da jeg boede i Bruxelles havde ungerne klassen hjemme. Der var børn på seks år der ikke kunne tørre sig selv i røven, det gjorde tjenestepigen. Der findes en overklasse som minder om disse uduelige mennesker som er herskabet i Downton Abbey, og de føler sig berettiget til at herske selvom de er dumme som snot. Forældrene på forældreinfraen, helt almindelige middelklasseforældre, efterligner helt basalt bare deres egne forestillinger om overklassens værdier

Sonja: det er det jeg mener. Når man ikke er født ind i det er man udelukket, og optagelsesritualerne er at man skal opgive sin fortid, og ikke engang efter det bliver man rigtigt accepteret

(ud af disen træder lamaen Ulla og bekendtgør at hun ikke findes. Hun siger at hun bare er en algoritme i Facebook. For øjnene af Sonja og Christian begynder hun at snurre rundt. Hurtigere og hurtigere til hun bliver usynlig. Til sidst er hun væk og på jorden hvor hun snurrede er der en stor klat gult lamasmør. Her forlader vi Sonja og Christian og Plet som er i gang med af slikke lamasmøret i sig)

